

Byltén I

Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti
Ročník IX/1 **17. prosince 2003** **5 Kč**

Milí čtenáři,

v dnešním čísle se opět dovíte mnoho zajímavého. Hned na druhé stránce zjistíte, kterak náčelník přišel o svůj nejcennější poklad v pochvě...totiž o svůj meč. Dále Vám Ond RaBína předvede svou spektakulární znalost německých reálií (Himmler v uniformě Afrika-Korps) a za Vaší pozornost jistě stojí i fotografie pracovně nazvaná „Schwaydas Laussitzhandwerkeschnellkurs in 5 Minuten“, jakož i spousta dalšího neméně zajímavého počtení. Veselé Vánoce Vám přeje

Redakce

Z OBSAHU

Pod křídly perutě

2 Slovo má náčelník

3 Kouřim 2003

10 Absolventská exkurze

Zvířecí okénko

5 Zvířecí okénko

Kam peří nedolétne

4 Na křídlech kondorů aneb za
Lebduškou na kraj světa

8 Exkurze-Kouřimsko, Kolínsko,
Kutnohorsko

8 Lužice

PF 2004

15 PF 2004

16 Veselé Vánoce

Slovo má náčelník

Prátelé,

jistě se k mnohým z Vás již donesla ta tragická zpráva. Snad špatná konstelace pивních půlitrů podpořená rojem panáků způsobila, že jsem při naší poslední akci ztratil MEČ Náčelníka. Ano, tu nejvzácnější insignii naší organizace, která byla po celá léta tak bedlivě střežena mými předchůdci. Všemi milovaný Katamahú na mě seslal strašlivý trest. Kocovina, nechutenství a bolest hlavy trvající téměř celý měsíc. Až poté se pivní pěna rozestoupila a ústy světícího kaplana mi bylo sděleno, co musím pro své očistění vykonat. (viz nástěnka PPPPP).

Nejvýznamnějším úkolem byla cesta do pivní Mekky Plzně, spojená s vysvěcením nového Meče. Ze strachu před narušením tohoto posvátného obřadu případnými provokacemi ze strany abstinentů byla tato akce tak dobře utajena, že jsme se v pátek 12. 12. vydali na cestu málem jen dva.

Mise se ovšem vydařila, a já jsem proto rád, že Vás mohu přivítat na Vánoční besídce a popřát Vám příjemné prožití nadcházejících svátků, bohatého Ježíška a do Nového roku hodně úspěchů a hlavně zdravá játra.

již opět Náčelník

Petr Mikeska

KATAMAHÚ BĚSNÍ !!!

Jistě se k vám donesla strašná zpráva. Náčelník v návalu opilosti a zřejmě i v pomatení smyslů Ztratil MEČ. Symbol, který byl pod ochranou Katamahúa a zároveň disponoval jeho očistnou mocí. Tato potupa našeho Nejsvatějšího, jehož jméno není radno vyslovovat, je největší v dějinách naší organizace. Z toho důvodu se také náš Nejdražší odmítl na dlouhý jeden měsíc, po který' odmítal komunikaci s Kaplanem i se mnou. Díky upřímné zoufalosti, Kaplanem i mnou projevované (neváhali jsme ani použít prostředky zavánějící flagelantstvím), byl Náčelník vzat našim Nejoslnivějším na milost. Nebesa se rozestoupila a zahřměl hlas, jindy tak líbezný :

Ten, který tak potupil mou důstojnost je povinen pro smytí svého hříchu učinit tato opatření:

- koupí nový meč

- pokorně požádá Kaplana a jeho zástupce o nové vysvěcení meče - vykoná očistnou pivní pouť do Mekky PPPPP -- do Plzně (zde bude provedeno nové vysvěcení meče)

- po pět dní si bude před si bude před spaním omývat obličej pivem a skrápět zem upřímnými slzami žalu a pokání

- až do odvolání není nikdo povinen oslovovat Náčelníka jako Náčelníka, nýbrž pouze jako Vedoucího

- nový meč bude představen na nejbližší akci PPPPP

- zaplatí Kaplanovi a jeho zástupci pár piv a rumů

Pokud bude vše s dostatečnou úctou provedeno, bude ten, jehož jméno bych něj radši neznal, omilostněn.

Katamahú (Z magické řeči přeložil Martin Rejšek)

S přáním, aby se náš Nejúčtyhodnější již nikdy neměl důvod hněvat

Martin Rejšek, světící Kaplan

Kouřim 2003
aneb
Apocalypse strikes back

Rok se s rokem sešel a ono milé a tiché provinční městečko Kouřim se začalo připravovat na příjezd perutního výsadku z Prahy. Oproti minulým letům, kdy se účast dala směle počítat na prstech jedné ruky, bylo letos nutno použít i ruku druhou. Sešlo se nás nakonec 10 pivních apoštolů. Krom stálých hvězd jako organizátor Petr Adamovič, všudypřítomný Jerzy, Martin Rejšek a Katka Procházková, se Kouřim dočkala příjezdu dalších hvězd barových pultů jako Tereza, Lennon, Roman Čornej, Luďa s Baruškou a i moje maličkost.

Abychom nevyplašili předčasně místní obyvatelstvo, dorazili jsme ve dvou vlnách. První vlna vedená Petrem Adamovičem obsadila plánovanou pozici již v pátek brzy po obědě a začala pilně zaměstnávat obsluhu pro očekávaný příjezd zbytku výpitků. Tato činnost byla tak usilovná, že když dorazil zbytek výsadku, tak účet vypadal jako prototyp čárkového kódu ve formátu A4.

Druhá skupina ovšem také nezažala a pilně se posilovala cestou lihovinami připravenými speciálně pro tento čestný úkol. Cesta vlakem proto vesele uběhla, a tak se v Kolíně již rozverně se pohybující sestava dočkala příjezdu svého motorizovaného dobrodince Lennona. Ten dorazil svým čtyřkolým ořem s tak

specifickým kraválem, jež mu automaticky vysloužil přezdívkou "čopr". Technický stav tohoto vozidla bohužel naprosto korespondoval s jeho zvukem. Po ujetí několika hlučných kilometrů jsme zjistili, že nás opouští výfuk, a museli jsme zastavit na jednom nejmenovaném parkovišti kvůli provizorní opravě. Po několika bezradných chvílích se Lennonovi, který nějakou dobu záhadně, nicméně úspěšně, zaimitoval Ferdu Mravence, se "čopr" podařilo opravit, resp. přivázat výfuk drátem, který nám daroval ukrajinský hlídač blízkého skladu, z jehož plotu jsme jej původně chtěli získat. Poté jsme opět pokračovali v cestě s malou zastávkou u památníku bitvy u Kolína, kde jsme ke svému nemilému překvapení na zdejší měděné pamětní desce zjistili, co že se všechno dá při vidině rychlého zisku ulomit a odnést.

Před sedmou hodinou jsme za burácení našeho "čopru" dorazili do Kouřimi. Náš vstup do smlouveného podniku byl provázen zjištěním, že organizátor akce se snažil držet krok na panáky s Martinem Rejškem, takže teď jen tiše seděl v rohu a odevzdaně hučel a funěl. Víc již bohužel pro celý zbytek večera nebyl schopen... Ostatní již byli také ve stavu víc než rozradostněném a nevypadalo to, že se alespoň trochu podaří dodržet kouřimské rituály. Za vydatné pomoci Romana Čorneje a i dalších se to nakonec alespoň částečně podařilo. Zvládli jsme dokonce většinu kuřáckých slavností za doprovodu Lennonova zpěvu. Pak se zábava přesunula do standard-

ního schématu finálního postávání u baru a popíjení panáků s kýmkoli a připíjením na cokoli.

Odchod kupodivu nebyl provázen žádnými komplikacemi a asi po hodině jsme dorazili do 800 metrů vzdáleného ubytovacího zařízení - tedy tělocvičny. Zde se nečekaně projevil sportovní duch několika jedinců, částečně ještě koordinujících své pohyby a ve dvě hodiny ráno byl sehrán zápas v košíkové, z něhož by patrně zamrzl úsměv kdejakému sportovnímu komentátorovi. Po hodině tohoto zběsilého boje se skutečně podařilo dosáhnout jednomu týmu vítězství 6:2, čímž tento vysilující zápas skončil, a většina se odebrala ke spánku či dopíjení přinesených petlahví s pivem.

Ráno se neslo ve znamení bojových zranění ze sehraného utkání a únavy z včerejšího společenského večera. Petr byl již zdrav a vesel a jen s menší variantou Windows. Několik lidí ráno odjelo do Prahy a zbytek se ještě chvíli obdivoval krásám navštíveného městečka, jeho okolí a restaurantů, než také vyrazil zpět do hlavního města. Tak skončil další ročník Kouřimského kouření. Howgh...

Jean de NaPivo

Na křídlech kondorů aneb za Lebduškou na kraj světa

(Exkurze Šumava 2003)

Nenechte se mýlit, naše katedra nezískala grant na daleké cesty, jak by se mohlo zdát podle výše uvedeného nadpisu, ani se její členové nepřidali k nějaké expedici typu té lorda Glenervana a jeho přátel, pátrajících v Andách po zmizelém kapitánovi Grantovi.

Pokud vás však zajímá, jak se cizokrajný kondor dostal do titulu vyprávění o květnové exkurzi KDDD na Šumavu, poslyšte pravdivý příběh z lesních hvozdu, který leccos objasní...a možná přiletí i ten kondor.

O tom, že jsou jarní exkurze organizované prof. Čornejem a Dr. Zilynským podnikem více než úspěšným, svědčí nejen složení realizačního týmu (navigátor ing. Pospíšil, vojenský expert Dr. Václavů a odborník přes zázraky, svého času Svatý, Dr. Parkan), které ne neprávem připomíná složení expedic z výše zmíněných Verneových románů, ale také že se těší stále velké pozornosti vyšších i nižších ročníků.

Dobře naladění a plni očekávání vyrazili jsme dne 28.5. 2003, den po výročí atentátu na zastupujícího říšského protektora Reynharda Heydricha a neskutečné slopanici U žaludu, vstříc dobrodružství.

Již v úvodu naše exkurze zaznamenala citelnou ztrátu, neboť mezi

nedorazivšími chyběl (mimo Ládiny Podzimkové) student Lebduška, o jehož existenci mnozí, včetně mě, pochybovali a i přes ujištění prof. Čorneje, že to je ten "modrooký blondáček" z minulé exkurze, v ni odmítli uvěřit. Lebduška se tak stal mytickým fantomem celé výpravy.

Dopoledne nás zastihlo v malebném podhradí rozlehlé zříceniny hradu Rabí. Prohlídku vedl sám pan kastelán, který mne hned u vchodu informoval, že ta velká slepice na bidélku roztahující křídla na skupinku důchodců není sup bažící po mršinách, ale kordilerský kondor. Kondor zaujal všechny účastníky zájezdu natolik, že mne to donutilo začít uvažovat o souvislostech Lebduškovi nepřítomnosti a kondorově rozpětí křídel.

Po odjezdu z Rabí nás čekal další z pošumavských skvostů, hrad Kašperk. Na Kašperku se o družbu s průvodkyní pokoušel Dr. Václavů, který ji oblažil konstatováním, že je chudák, protože nosí rovnátka. Zneklidněná náctiletá průvodkyně se sice pokusila situaci zachránit veselou historkou o tom, kterak zdejší kastelán při jarním úklidu vysál vysavačem vystavenému modelu hradu padací most, ale pak raději rezignovala s konstatováním, že "to" určitě všechno sami známe. Nevím, jak na "to" přišla...

Pak následoval pochod. Zkušenější a krajiny znalí sice varovali, že výstup na bývalé keltské hradiště Sedlo není procházka na Sněžku, někteří to přesto nerespektovali a vyrazili v sandálech...

Na vrcholu konečně naší detektivní skupině došlo, jak to bylo s Lebduškou. Tváří v tvář vyběleným ostatkům jakéhosi lesního tvora jsme pochopili, že za zmizením "modrookého blondáčka" vskutku stojí rábský kondor, který ho na vrcholu Sedla zkonsumoval (naši domněnku potvrdil svou vědeckou autoritou prof. Čornej s poukazem na to: "že přece každý ví z Děti kapitána Granta, že kondor je schopen unést malé dítě..."). Smutnou událost jsem pak zapsal do vrcholové knihy, přičemž jsem zavedl novou dataci - I. den po Heydrichovi.

Zbytek dne se pak odehrál ve znamení ubytování v Běšinách a seznámení se s místním podnikem a boudrou číšnicí, která si některé z nás velice oblíbila i přesto, že po ní chtěli servírovat jako dezert Lebduškovy koule (s poukazem na kolegu Mozarta).

Ráno II. dne po Heydrichovi nás sice trochu pobolívala hlava, ale hrdě jsme vyslápli vstříc vrcholu Boubína. Zde se vyznamenal zejména duchovní guru exkurze František Parkan, jenž ve spolupráci s Luborem Václavů zachránil dívčinu, která podle jehož slov vysílením zmodrala a zčervenala, a posadil ji na vlak do Prachatic. Posléze čelo skupiny označili slovy Dr. Václavů za mameluky, protože na ně nepočkalo.

Cesta na Idinu pilu proběhla v poklidu, i když Dr. Parkan tvrdil, že celý Boubínský prales je podvod. Stejně tak poklidná byla i prohlídka Prachatic a Husince. Jízdu autobusem zpět do Běšin nám zpestřil

svatý Dr. František Parkan vyprávěním legendárního příběhu svého bohobojného mládí, kdy v okolí Prachatic podlehl nástrahám a léčkám nastraženým mu zlovolnou lupičskou tlupou, vedenou jistým Petrem Vousáčem.

Večer v Běšinách byl velice bujary. Číšnice se nás marně pokoušela zlákat ke koupání v bazénu v rouše Adamově. O vrchol večera se ale postaral Dr. Parkan, který s příchodem půlnoci počal činit zázraky. Svými magickými schopnostmi přinutil hvízdát elektrické spotřebiče v naší chatce, aniž by nám prozradil, jak to dělá.

III. den po Heydrichovi započal na hradu Klenové, který jsme do budoucna určili jako ideální místo pro letní akce 5P, načež jsme v Klatovech doplnili v místních bankomatech stavy našich peněženek a vyrazili na túru přes Haltravu do Klenčí pod Čerchovem. Tady nám předvedl své pověstné schopnosti navigátor ing. Pospíšil, díky jehož odbornému vedení jsme si zašli o 1,5 km po asfaltové cestě navíc, což mu Dr. Parkan nehodlal opustit.

Cestou z Klenčí do Domažlic jsme vyslechli dojemné líčení Dr. Václavů o jeho vojenské službě v oblasti Domažlic a dozvěděli se, co ve vojenském argotu domažlické posádky znamenal výraz "teplouš s čoklem". O poetickou tečku se postaral Dr. Parkan, který zarecitoval Vrchlického, a následně se od naší výpravy načas oddělil. Po zjištění, že se domažlický rynek proměnil ve vietnamskou tržnici, jsme město znechuceně opustili a

zamířili do Běšin. Zde nás očekávala návštěva. Z daleké Prahy nás přijeli potěšit někteří současní i minulí studenti jako Jana Pepa a Petr Šámalovi, Václavka Kofránková, Katka Anděrová a Franta Grunt. Noční zábava se pak protáhla do brzkých ranních hodin a byla zpestřena několika eskamoterskými kousky a rozlámanými židlemi.

IV. ráno po Heydrichovi bylo vpravdě snové, mnohým z nás se podařilo dosíci stavu střízlivosti až během výstupu na bavorský Falkenstein. Kouzelné přírodní scenérie nás tak uchvátily, že jsme si ani nepovšimli blížící se bouřky. Jediný, kdo tento stav zaregistroval, byl Dr. Zilynskij, který se přioděl do slušivé hnědé pláštěnky, v níž se podobal Heinrichu Himmlerovi v uniformě Afriky Korpsu. Sestup na českou stranu v přívalech deště a rachotu krup připomínal místy Zpívání v dešti, místy to nejdramatičtější z Indiana Jonese, což ne všichni patřičně docenili.

Nutno poznamenat, že i přes fyzické vyčerpání se poslední večer v Běšinách velice vydařil. U prostřeného stolu se děly takové divy, že kdo tam nebyl, neuvěří: navráťví se Dr. Parkan vykouzil na večerním nebi ohňostroj, čímž přesvědčil i ty nejzarytější skeptiky o své svatosti, jedly a pily se mnohé pochutiny, zpívaly za zvuků kytary mnohé písně, rozsedávaly se další židle, zkrátka zábava jak se patří na poslední večer.

Ráno posledního dne nás zastihlo na Velharticích, kde jsme si posilnění

zbytky z předchozího večera zazpívali v místní jeskyňce a pozlobili hodnou paní průvodkyni. Pak už nás čekala jen romantická procházka z Pancíře do Nýrska a hurá k domovu. Jízda na Prahu se nesla ve znamení zpěvu a popíjení, jak to má na každé exkurzi být.

Co říci závěrem? Ač nás perutě kondorů zanesly toho jara na rozličná místa českých a bavorských luhů, všichni jsme se vrátili ve zdraví a posílněni mnohými zážitky. A to není málo. Jen já dodnes nevím, jak vypadá Lebduška....

Váš Rabína

Exkurze-Kouřimsko, Kolínsko, Kutnohorsko

16.6.-20.6. 2003

David Venclík

Pětidenní putování po nejstarších památkách výše zmíněných oblastí začalo velkým zpožděním vlaku, které ovšem mělo na délce naplánované denní trasy ukrýt co možná nejmenší kus. Kroky délky dvou krůčků člověka běžného vzrůstu, kterými udával Filip Velímský tempo, nás o tom brzy přesvědčily. Na cestě odlehlými končinami středočeského kraje byla také vymyšlena patronka našeho putování - svatá Luitgarada, jež slavila, jak kdosi připomněl, toho dne v církevním kalendáři svátek. Její jméno poté několikrát za den zazní-

valo v souvislosti s různými komentáři, vtipy i nářky. Každý večer jsme se vraceli do Kutné Hory, kde jsme bydleli v turistické ubytovně společně s ukrajinskými dělníky a popíjeli v místních podnicích. Čtenářům Byltěnu bych doporučil velmi útulnou restauraci U Krupků, nabízející skvělé krušovické a tradiční irskou hospodu. Lahodnou kuchyní se navíc pyšní zájezdní hostinec ve vesnici Kaňka nedaleko Kutné Hory a vlastně i známý Mikuláš Dačický z Heslova, ovšem pivo stejnojmenné značky, které někteří účastníci exkurze doslova zbožňovali, osobně nevyhledávám. Díky kytáře byla naše posezení zpříjemňována také halasným zpěvem rozličných písní. Milou tečkou celého výletu byla návštěva Městského muzea v Čáslavi uchovávající dodnes poetickou atmosféru doby svého založení.

Lužice

24.-28. 6. 2003

Motto: *Ty vole, já mám kámoše, a ten má doma v mrazáku kilo semtexu...*

Cynik

Další z Ferstlovských exkurzí proběhla v již pověstné náladě. Dne 24. června po ránu se začaly na

Černém mostě scházet tradiční vylitci doplnění o slibně vypadající mladší ročníky. S Prahou za zády a lednicí plnou piva jsme nabrali směr sever.

První zastávkou na Žitavské stezce byla Stará Boleslav. Následovala návštěva mladoboleslavského Templu, kde více než historická expozice vývoje města zapůsobilo právě dětské hřiště. Některé z nás zaujalo pískoviště plné "lid-

ských kostí" a ostatní se radovali z lovu dřevěných zvířat oštěpem. Skóre bylo velmi slabé: František Prokop - 1 kanec, Dita Mlejnková - 1 kolemvící dítě, Jaroslav Palas - 1 medvěd, ten byl ovšem uloven ze vzdálenosti několika cm. Kolem poledního kulminovala nálada prohlídkou pivovaru Klášter, kde na nás ve sklepení čekala vychlazená čtrnáctka. Pouchutnávková euforie, podpořená přechodem ze sklepních 10 stupňů do autobusových 35, vydržela až do Českého Dubu, kde nás čekalo pravé peklo v podobě přechochtného průvodce. Po čtyřech hodinách vydržela už jen hrstka nejotrlejších. Najít smysl života v jedné dřevěné almaře - to už něčí psychiku nějak poznamená.

Náš cíl - penzion Omikron skrytý v lesích pod romantickou zříceninou hradu Tolštejn - bylo klasické zařízení pro školy v přírodě, a tak jsme si po udělení instrukcí v jídelně u sladkého čaje zavzpomínali na staré časy. Při vší nostalgii nutno poznamenat, že následné pátrání po nejbližší knajpě s nízkou cenou a zároveň vysokou kvalitou piva proběhlo zcela profesionálně.

Druhý den jsme zahájili expanzi do Šestiměstí. Po odborné stránce patřičně vyškoleni referátem kolegy Pirocha na téma Kvalita a cenová dostupnost německých piv, jsme vtrhli do Lužice. Ačkoli se náš postup poněkud zpomalil výstupem na hrad Oybin, města Žitavy jsme dosáhli. Během následujících dnů se cílem našich spanilých jízd stala ostatní lužická města - Bautzen, Löbau, Kamenz, polská Lauban i Zhořelec, rozdělený na pěknou německou a příšernou polskou část. Některá ze jmenovaných měst měla zachovalá historická centra a muzea, jiná nestála za řeč. Případné intelektuální zklamání tak bylo třeba kompenzovat návštěvou místních nálevení.

O bujarém nočním životě nebude jistě nikdo z absolventů ferstlovských exkurzí pochybovat. Pro zkušenější harcovníky se tak stalo zcela bezpředmětným vybalovat si během pobytu batoh - vracet se z knajpy na pokoj pak považovali za zbytečný přepych. Poslední den, poté co i Zdeňka Švajdu někdo vyzvedl z botníku, kde pravidelně přenocoval, a dopravil ho do autobusu, načež mu byly úředně prohledány kapsy a s povděkem zjištěno, že má alespoň klíče a občanku, zamířil autobus při značném vysílení většiny osazenstva k jihu. Pěším pochodem z hradu Frýdštejn na Malou Skálu jsme ještě naposledy rozbušili své pивní pumpy, což zavdalo příčinu k okupaci zahradního restaurantu na Hrubé skále. To už ale byla jen labuť písěň a exkurze se z přítomnosti pomalu stala pouhou vzpomínkou.

dm

Absolventská exkurze Vysočina 2003 v duchu rodinném

Srpen bývá pro mnohé z nás, kteří se věnujeme bohubilé činnosti pedagogické, měsícem, kdy nás pomalu začíná šířat každoroční deprese z blížícího se nového školního roku a jen truchlivě vychutnáváme

poslední dny, kdy nás ráno nebudí brutální rachot budíku, stíháme snídani a po prvních minutách cesty tramvají neupadáme na sedadle (po-
daři-li se nám nějaké ukořistit) do mikrosplánku, mlátíce hlavou o oken-
ní sklo. Jaký to odporný přežitěk z
dob rakouských, začínat s prací v
noci. (Vždyť i nejmenovaný prof.
Čornej kdysi prohlásil, že nebude
učit za úsvitu. Budiž jeho slova
pochválena...) A co teprve samotná
práce. Od osmi hodin exhibujete před
hordou nechápavých, znuđených a
životem unavených studentů, ačkoli
byste se mnohdy raději zašili do ně-
jakého útulného skladu, kde by na
vás minimálně do 11 hodin nikdo
nemluvil. A to vše se nezadržitelně
blíží...

Díky Bohu nám toto období
výrazně zpřijemňuje každoroční ab-
solventská exkurze, která alespoň
pro mne symbolizuje poslední naplno
prožitě prázdninové dny. Nicméně
letošní exkurze ve mně z počátku
vzbuzovala nemalé obavy. Ukázalo
se, že nás pojede velmi málo, účast
odmítlo z různých důvodů mnoho
skalních příznivců a samotné
uskutečnění akce se zdálo býti
ohroženo. Přes všechny peripetie se
hlava celé akce Exáč Tomáš Mikeska
rozhodl, že prostě JEDEME (doslova
ať to stojí co to stojí).

Den první. A tak jsme se ve
čtvrtek 14.8. vydali každý směrem ke
Smíchovskému nádraží, kde už na
nás čekal Hávej King Pepa Danko s
rodinou a svým korábem. Poslední
rady a políbení od Aničky Huli-
ciusové-matky a mohli jsme se vydat

vstříc Vysočině v počtu cca 25 lidí včetně tatky Lubora Václavů, medvídká Pú a Pospý.

Vzhledem k přibývajícím stupňům na teploměru jsme tentokrát zvolili poněkud jiné složení pohonných hmot v podobě vinného stříku, který se ovšem neukázal jako nejrozměšnější. Zatímco hladina alkoholu v horní části těla stoupala až příliš pomalu, přibývalo tekutin v dolních částech velmi rychle. Zmatlík nevydržel...do centra Havlbrodu musel pěšky.

Po bleskové prohlídce města jsme zavítali do zdánlivě přívětivého prostředí hospůdky, na jejíž jméno si nevzpomínám. Snad nám měla být výstrahou ordinace rektálního specialisty nacházející se hned naproti vchodu do restaurace. Po prvních vydatných doušcích pivního moku zavládla dobrá nálada doprovázená výbuchy srdečného smíchu, notně podporovaných hlasem Ivy Farellové (doufám, že Tvé jméno píšu správně, Ivo). Jak nám ale bylo záhy řečeno, k zábavě tohoto druhu nejsou hospody vhodné, neboť zde probíhají obchodní jednání prokuristů. Když obsluha zjistila, že jejich slušné domluvy

nepomohou, rozhodla se zničit nás zevnitř a ucpat nám chřtány megamastnou cmundičččkou. Její plán se částečně zdařil, ačkoli zábavě nezabránila: z většiny nás se po dobu následujících 5ti dnů stali potenční pacienti výše uvedeného specialisty.

Po těžce stráveném obědě jsme vyrazili na pěší výlet z Přibyslavi do Havlíčkovy Borové, kam jsme po chvíli bloudění a vyslechnutí Pepini na referátu o Žižkově umírání skutečně zavítali. Hitem v tamní hospodě se nám stala točená hnědá limonáda (symbolická to barva pro exurzoidní životosprávu). Zničené vedrem a zážitky z prvního dne nás pilot Pepa Danko dopravil k Maršovické rychtě-našemu novému domovu. Tamní kuchyně a úžasná servírka slečna Marta mnohým spravila chuť ve všech směrech. Atmosféru prvního večera podbarvily pak již jen nemocniční historky Lubora Václavů, drsné autobusové zážitky pana Dan-ka, okořeněné vědeckou přednáškou o využití hygienických tampónů k utěsnění výfuku: "A to Vám fakt neproteče ani kapka, vydrží to z Prahy do Mnichova a zpátky, přitom to má

POHÁDKA

Byl jednou jeden podnik a v něm čtyři zaměstnanci, kteří se jmenovali Každý, Někdo, Kdokoliv a Nikdo. Jednoho dne bylo třeba splnit důležitý úkol a Každý si byl jist, že to Někdo udělá. Mohl to udělat Kdokoliv, ale Nikdo to neudělal. Někdo se rozlobil, protože to přece byla práce pro Každého. Každý si myslel, že by to mohl udělat Kdokoliv, ale Nikdo si neuvědomil, že to Každý neudělá. Nakonec Každý obviňoval Někoho, že Nikdo neudělal to, co mohl udělat Kdokoliv.

Konec

větší teplotu jak ženská....."(tolik citace JD)

Den druhý. Den začal dramaticky. Rodina Pavlíčkův usedla ke snídani s tragickým výrazem ve tváři. "Ztratil se mi fot'ák....., nebo že by krádež?????!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!", prohlásil roztržitý vědec Kubelík. (Inu to je tak, když člověk chlastá v takové míře, že zapomíná, kde co nechá. Nicméně touto cestou Ti Tomáši všichni děkujeme, celý den jsme se báječně bavili, zvláště při focení.)

V 8.30 už kola Pepova busu mířila přes Herálec do Kameniček k muzeu A. Slavíčka. Kubelíkovi se tento den skutečně nedařilo, od snídane s sebou nosil vejce a díky své šetrnosti řešil problém, jak se ho zbavit, aniž by přišlo nazmar. Měl smůlu, ani koza ho nežrala. Po prohlídce Slavíčkovy muzea a Jerzyho zdravici projíždějící svatby nás čekal ozdravný, kocoviny zbavující, pochod na Hlinsko. Cestou jsme konečně pronikli do fungování vztahu nezkrotné Blanky Pacholíkové a jejího nastávajícího - Pavla, zvaného Opáuka....

Situace: Blanka si chce vyndat peněženku z Pavlova batohu: "Ale Blanko, pokyny znáš, teď nejsou otevírací hodiny."

Hlavním zdrojem zábavy se však stal Jerzy. Při návštěvě hlinského restauračního zařízení jsme díky němu pochopili, co platí na zdejší obsluhu. Zatímco naše skromná snaha objednat si vyšla vniveč, Jerzyho : "Bier und sofort!!!!", sklidilo úspěch. Jeho pivo jsme mu mohli pouze tiše závidět. Se slovy: "Vy na to koukáte jak Němci na Sudety" svlažil svůj ret

jako první a na otázku číšníka, co si dá k jídlu opáčil: "Doneste mi popelník!".

Odpoledne se ukázalo, že problémy dnes nebude dělat jen Kubelík, ale i Svatá trojice Lubor Václavů-Bohdan Zilynskij-Jan Pospíšil. Jednoduše se nám ztratili. Během pátrací akce po Hlinsku jsme navštívili obchod s hudebninami za účelem koupě nové struny Lennonovi ...

Nakupující PŠ a HU: "Dobrý den, potřebovali bychom sturnu na kytaru."

Prodáváč: "A jakou ?"

Nakupující PŠ a HU: "Je, to nevíme, zavoláme Lennonovi."

Prodáváč: "Ale ten je přeci mrtvý?"...

Svatou trojici jsme nenašli, takže jsme byli nuceni odpolední prohlídku pivovaru Klášter absolvovat sami. Jerzy vyzkoušel všechny páčky, čudlíčky a pinki-linky, aniž by vytočil báječného pana průvodce. Po vypití dvou džberů kvasnicového jsme museli tryskem vyrazit k autobusu, kde jsme pana Danku obdarovali sérií náhradních dílů značky Tampax. Poslední zastávkou druhého dne byl Krucemburk. Na tamním hřbitově jsme ulehli mezi hroby a vyslechli si Kájin referát o Zrzavém. Tentokrát perлил nalezenec dr. LV: "No, vzpomínáte si jak Zrzavý vždycky chodil s tím červeným baretem, ne?" Z pléna: "Pane doktore, promiňte, ale to většina z nás ještě nebyla na světě."

Ke kvalitě nadcházejícího večera přispěla návštěva Lenky Stolárové a

Vítka Vlnase s Mikrovlnáskem. Pilo se a pělo, ženy jihly nad Vítkovými otcovskými schopnostmi, Kubelík dostal foťák...

Den třetí-den kritický. Z deníku...Návštěva Žďáru nad Sázavou. Zatímco doc. Vítek Makrovlñas zaujatě referuje v poutním kostele sv. Jana Nepomuckého, jeho syn Mikrovlnásek zkoumá mramorovou kostelní dlažbu z perspektivy několika autíček. Teta Iva F. prokazuje své pedagogické kvality. Po prohlídce města na nás padá únava. Všichni zápolíme se střevy. Mikrovlnásek byl dnes tatínkem poprvé poučen, jak putuje hovínko kanalizací... Odpoledne konečně přichází vzpruha-Horácké muzeum. Absolutní jedničkou expozice se jednoznačně stává mechanický mlýnek s postavičkami (pustili nám ho dvakrát) a školní třída (tam jsme se skutečně neovládli a nechali se pohltit prostředím. Někteří z nás se dokonce chtěli nechat vyzkoušet). Energie nabytá v muzeu nám vydržela dlouho, večer jsme se stali králi Maršovické taneční zábavy v duchu Indiánského léta.

Den čtvrtý. ...Z deníku...Vyzrazit na Devět skal v kocovině a dusném parnu skutečně není dobrý nápad. Jméno řeky Svatky budí v každém rozporuplné pocity. Mikeš má vlka. Otec od rodiny Roman Ferstl zakoupil v hračkářství vodní pistolku a ohrožuje fyzicky okolí, nejmenovaný dr. LV ho následuje a ruší Zmatlíkův referát. "Pane doktore, už buďte chvíli zticha!", nevydržel Pět'a. Jerzy v tomtéž obchodě zakoupil dětský mo-

bilní telefon s nahrávkami "Bruno zavolej" či "Haló, no tak haló" a ohrožuje okolí psychicky. Odjíždíme do Poličky. Už chápou proč Martinů skládal takovou brutální hudbu. Byl klaustrofobik. Dnes večer mne zachrání jedině panáky...Je to zvrhlý večer. Mikeš tančí mezi dvojicí chlapců v různolících tričkách - Hochmannem a Kotyzou. "Haló, no tak haló". Jerzyho telefoněk letí z okna.

Den pátý-den poslední...Z deníku... Jerzy se v knize přání a stížností s místním vynikajícím personálem rozloučil slovy: "Hudry, hudry satan." Od rána nás provází zběsilé vedro. Z výkladu pana průvodce v třebečském kostele: "...pocházející z let 1775, 1776, 1778....." "...a dodatkové číslo 1779" dokončil Jerzy, následkem čehož ho Roman F. a Lennon odvádějí do léčebny. Díky šílenému parnu měníme plán, místo Jihlavy vyrazíme na koupaliště...

Hlavním hrdinou naší koupalištní epizodky se zajisté stal Pospa, poté co jsme obnažili naše sličná těla a dostatečně se vyřádili v bazénu a na tobogánu, jali jsme se vypudit děti z brouzdaliště. Pospa vycítil svou příležitost, mrštným skokem překonal zábradlí, které ho dělilo od bazénku. Představil se nám jako učitel akvabel a zahájil výuku. Dostalo se nám poučení, abychom nečůrali do vody, a následně proběhl základní výcvik...Kupodivu nás žádný z přihlížejících rodičů neatakoval.

Po příjemném svlažení nám již nezbylo nic jiného než se vydat ku Praze. Na řadu přišly zbytky alkoholu

v autobuse. Pepa Danko, povzbuzen bujarými songy typu: "Pospa je akvabel-sahal nám na prdel", si to hasil k domovu neuvěřitelnou rychlostí. Možná nám chtěl připomenout umění svého kolegy Péti-řidiče z exkurze po Liberecku. Svými zkratkami přes pole nás nejen inspiroval ke zpěvu písně skupiny Mig 21 "Cestou-necestou", ale zároveň si vysloužil novou přezdívku "Svištěcí mezi klasy". Naše tváře zbrunátněly, oči se zalily krví, alkohol stoupl do hlavy. Exkurze se chýlila ke konci...

Závěrem jen pár slov. Škoda, že nás letos bylo tak málo, ale na druhou

stranu ta rodinná atmosféra, která po celou dobu našeho putování po Vysočině panovala, měla něco do sebe. Takže díky Vám, co jste jeli, díky Mikeši, za organizaci (bylo to skvělé), díky pane Danko, že s námi jezdíte, díky Jerzy, vyhrál jsi jednoznačně cenu maskota exkurze, a Vy, co jste nejeli, doufám, že s námi deník letošní exkurze přesvědčil, abyste se příští rok opět účastnili tentokrát již 7. mamlasiády.

Urbanführer

Šťastný Nový rok 2004

přeje Redakce Bylténu

Byltén™ Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti vydává P P P P P. Redakční rada:

J. Tilsch, R. Čornej, a další členové Předsednictva. Vychází čtvrtletně v nákladu do 50 ks. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Sídlo: Poberova 4, Praha 4, Braník, tel.: 241 72 86 38. Grafická úprava: Jan Tilsch. Tisk: . Foto: kolektiv autorů a majitelů fot'áků.